

Na šťastie sa nezabída

SOPHIE
JENKINSOVÁ

Na šťastie
sa nezabúda

Na šťastie sa nezabúda

SOPHIE JENKINSOVÁ

Original title: Sophie Jenkins: THE FORGOTTEN GUIDE TO HAPPINESS
Copyright © Sophie Jenkins 2018
Originally published in the English language by HarperCollins Publishers Ltd.
under the title The Forgotten Guide to Happiness © Sophie Jenkins 2018
Cover art and design by Sinem Erkas © HarperCollins Publishers Ltd. 2018

Sophie Jenkinsová si uplatňuje morálne právo
identifikovať sa ako autorka tejto knihy.

Translation © Monika Sitarčíková, 2019
Slovak edition © Fortuna Libri, Bratislava 2019

Vydalo vydavateľstvo Fortuna Libri.

www.fortunalibri.sk

Zodpovedná redaktorka Anna Kališková

Prvé vydanie

Táto kniha je fikcia. Mená, postavy, miesta a udalosti
sú buď výtvorom autorkinej fantázie, alebo sú použité fiktívne,
a preto akákoľvek podobnosť so skutočnými živými alebo mŕtvymi osobami,
obchodnými spoločnosťami, udalosťami či miestami je úplne náhodná.

Všetky práva vyhradené.

Nijaká časť tejto publikácie sa nesmie reprodukovat',
ukladať do informačných systémov ani rozširovať akýmkoľvek spôsobom,
či už elektronicky, mechanicky, fotografickou reprodukciou,
alebo inými prostriedkami, bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ISBN 978-80-8142-830-2

*Venujem Paulovi a Joeovi, Elaine, Pat,
Williamovi a Georgeovi za humor, radosť
a tolerantnosť a s láskou pre Rowenu.*

Ako som si myslela, že sa môj príbeh skončil...

Po mesiacoch strávených na cestách v karavane sa blížila ku koncu svojej cesty, na miesto, kde sa to celé začalo. Marco viedol vozidlo po periférii severnej časti Londýna, po predmestských uliciach zaliatych zeleňou, do štvrte Highgate Village s viktoriánskymi a gregoriánskymi domami, až na ulicu Highgate West Hill, kde vyšiel na obrubník a zaparkoval pri nájomnom dome z červených tehál so zelenou drevenou bránou lemovanou tmavým živým plotom. Motor zhasol a zapukotal.

„A sme tu.“ Vybral kľúč zo zapalovania a pobožkal ju, jeho teplé pery spočinuli na jej perách. „Sme doma, Lauren,“ šepol nežne a hľadel na ňu tmavými očami plnými lásky.

Tie slová jej vyrazili dych. Zdvihla zrak k budove, okná žiarili teplými farbami.

V myšlienkach zablúdila k okamihu, keď sa všetko zmenilo. Keď ju požiadal, aby sa s ním vrátila.

„Dúfal som, že teraz už budeš pripravená vrátiť sa domov,“ povedal a stisol jej ruku. „Pod’ so mnou domov.“

„Domov?“ Na okamih mala pocit, akoby stúpila do pohyblivého piesku. Pocítila hrôzu zo straty pevnej pôdy pod nohami a zároveň záchvev vzrušenia.

„Lauren, milujem na tebe tvoju nezávislosť. Nikdy som nestretol takú sebestačnú ženu, ako si ty. My dvaja sme sa našli, nemyslíš? Ty môžeš mať slobodu, ktorú potrebuješ, a ja budem aj tak istý čas preč. Bude to tak isto ako doteraz, len už nebudem potrebovať sledovacie zariadenie, aby som ťa našiel.“

„To je šialené!“ zvolala. Poznajú sa dokopy nanajvýš niekoľko týždňov.

„Viem,“ odvetil veselo. Pochopil to ako lichôtku.

Po prvý raz sa nelúčili so sľubmi, že zostanú v kontakte, so sľubmi, ktoré časom zapadnú prachom. Domov bol teraz trvalé teplé miesto na spoločný život. Po deviatich mesiacoch na cestách to slovo znelo ako zabudnutý sen. Zaplavil ju náhly pocit šťastia.

Ich dobrodružstvo sa neskončilo.

Práve sa začínalo.

PRVÁ KAPITOLA

Pokračovanie románu

Niektoré dni sa začínajú sľubne: je august, slnko svieti, vtáčky štebotajú a ľudia sa usmievajú. Tento deň bol jeden z nich. Netrpezlivo som čakala, kým ma moja literárna agentka Kitty Goldingová pustí do svojho bytu. Býva pri Regent's Parku v strešnom apartmáne päťpodlažnej budovy s moderným architektonickým vzhľadom. Má sklenené priečelie, a preto vyzerá ako domček pre bábiky.

Na prízemí stála biela pohovka, ktorá bola operadlom otočená k oknu, a videla som temeno hlavy s čiernymi kučeravými vlasmi – mohol by to byť muž alebo žena, chlapec, dievča či pes. Mala som chuť tam vtrhnúť a popresúvať im nábytok.

Z domáceho telefónu sa ozvalo šľuknutie. „Podťe hore, Lana.“ Dvere sa so zabzučaním otvorili, a tak som vošla do výťahu a vyviezla som sa na poschodie k svojej agentke.

Kitty ma čakala a jemne sa usmievala. Bola to štíhla štyridsiatnička s lesklými čiernymi vlasmi, oblečené mala purpurovo-sýtozelené vlnené šaty.

Podržala otvorené dvere. Opätovala som jej úsmev a vošla som do jej pracovne. Sklenená stena poskytovala výhľad na oblohu a na strechy nad rušnou ulicou. Ostatné tri steny

pokrývali knihy. Moja sa nedala prehliadnuť. Na jej chrbte stálo ozdobnými písmenami: LANA GREENOVÁ *Miluj bláznivo*.

Zamierila som k nízkej svetlohnedej pochrómovanej stoličke, a keď som si sadala, na desivú sekundu som mala pocit, akoby som padala – stolička bola nižšia, než sa zdalo. Uhľadila som si červenú sukňu, umelo opálené kolená som si videla zblízka.

Kitty sa usadila na stoličku oproti mne, chytila sa opierok a zviezla sa nadol v akomsi tricepsovom kľuku. Zo skleneného stola zdvihla rukopis môjho pokračovania s názvom *Zlomené srdce*. Prelistovala niekoľko stránok a zamyslene prikyvovala.

„Pekný papier.“ Zdvihla hlavu a naše pohľady sa stretli.

Pocit očakávania pripomínal prvé dni vzťahu: nádej zmiešaná so vzrušením. Kitty veľmi neprejavovala emócie, to nechávala na redaktorov, ale čakala som, že príde môj hviezdny okamih.

Potľapkala po mojom románe. „Ako viete, páči sa mi, ako píšete. Viete písať. O tom niet pochyb.“

„Ďakujem,“ odvetila som.

Bledými prstami si prešla po šnúрке jasnozelených korálikov na krku. Zhlboka sa nadýchla a nato pomaly vydýchla. „Lenže máme tu problém.“

„Naozaj?“ Nečakala som nijaké lenže. „Je to prídlhé?“

„Nie. Nuž, možno trochu. Ibaže na tom nezáleží. Otázka znie: Lana, čím tá kniha láka?“

Rýchlo som uvažovala. „Láka tým, že je to pokračovanie *Miluj bláznivo*,“ odpovedala som po chvíľke.

„To nie je lákadlo,“ namietla Kitty.

„Dobre,“ skúsila som to znovu. „Lákadlo je to, že sa láska zmení na zlomené srdce.“

„Áno. Zlomené srdce. V tom je problém. V deji.“

„Čože? Čo je na ňom zlé?“

„Pravdupovediac, je to deprimujúce. Posledných niekoľko dní sa nado mnou zakrádal tmavý tieň,“ zdvihla môj rukopis ako dôkaz, „a je to táto kniha. Je pochmúrna.“

Proti tomu som nemohla namietaať. „Nuž,“ pokrčila som plecami, „taký je ten príbeh. Je o rozchode. Zlomilo mi to srdce.“ Znervóznela som. Nikto nemá rád kritiku. „Preto je pochmúrna.“

„Nie je len pochmúrna. Je zatrpknutá.“

„Áno. Práve to som chcela priblížiť.“

Kitty si povzdychla a povrtela sa na stoličke. Zadívala sa na elegantnú svetlohnedú topánku, pokývala nohou a potom zdvihla hlavu. „Lana, nikto sa nechce usadiť s knižkou, pri čítaní ktorej sa bude cítiť zatrpknuto. Zatrpknutosť nie je atraktívna,“ vyhlásila. „Čo sa stalo s vašim blogom?“

„Dostávala som priveľa nepravých e-mailov, a tak som prestala písať.“

„Vidíte? To je smutné. A to je ďalšia vec. Môžete sa toho smútku zbaviť, bojovať s ním. Čo keby ste nechali svojho hrdinu umrieť?“

„Áno, to by som mohla!“ Dychtivo som sa naklonila dopredu. „Verte mi, už to vidím! Mark Bridges visí z útesu, a hoci ho môžem zachrániť, neurobím to. A na pohrebe, aj keď som v čiernom, sa teším, že sa na ostrých skalách rozmliaždil na kašu.“

Kitty pokrčila nosom. „Nie, to je celkom iný žáner. Počujete, zamyslíte sa nad svojou prvou knihou. *Spisovateľka sa zamilovala do fotoreportéra*. Mali ste tam veľa nezhôd, ale aj riešení. Ten záver, keď Lauren a Marco začali spolu bývať, a tie posledné vety...” Kitty rozpažila ruky, akoby uvádzala nejaký reklamný slogan, a vyhlásila: „Ich dobrodružstvo sa neskončilo. Práve sa začínalo.“

Nuž, realita bola iná.

„Už ste nám poskytli šťastný koniec,“ povedala Kitty, „a pokračovanie by naň malo nadväzovať. Malo by byť o ich ďalších dobrodružstvách. Zabudnite na fakt, že vás Mark Bridges opustil kvôli tej Švédke.“

„Helge,“ dodala som sklúčene. Pri jej mene ma striaslo, ako by to bola nadávka.

„To je jedno. To je medzi vami dvomi. Nepleťte do toho skutočný život. Hovoríme o fikcii. Nie je to o vás a Markovi Bridgesovi, ale o Lauren a Marcovi, o páre, ktorý vaši čitatelia milujú. Chceme dobrodružstvá, životný štýl, pozitívny prvok.“

„Pozitívny prvok?“

„Hovorme o tom, ako bude príbeh pokračovať. Možno si Lauren a Marco založia rodinu,“ navrhla.

Zdesene som sa na ňu pozrela. „Chcete, aby som písala o svojom fiktívnom dieťati?“

„Presne tak! Nezabúdajte, že vaša kniha je o prežívaní vysnívaného života. Nikto nechce čítať o tom, ako sa to celé pokazilo a že ste mesiac nevyšli z postele. Také čosi každý nájde aj vo vlastnom živote.“

Sklúčene som na ňu hľadela. Čo za šialenstvo by bolo písať, ako keby sme boli s Markom stále spolu, zamilovaní, potom vypnúť počítač a vrátiť sa do bezútešnej ohyzdnosti reality? To by som nemohla. Už len pri tej predstave sa ma zmocnila triaška.

Pevne som zovrela stoličku. „Kitty, predtým, než začneme zvažovať nové nápady, prezradte: páči sa vám na tej knihe aspoň niečo? Okrem papiera?“

Chvíľku nad tým uvažovala, zjavne bojovala so svojimi zásadami. Neprekáža mi lož, ak sa vysloví s dobrým úmyslom.

„Problém je v tom, že je to príliš reálne,“ vyhlásila napokon.

„Veď aj prvá kniha bola reálna!“

„V podstate áno, lenže realitu ste zbeletrizovali, spravili ste z nej ľúbostný román, zatiaľ čo toto,“ položila naň dlaň, „úprimne povedané, znie ako memoáre frustrovaného namrzenca.“ Rukou tľapla po rukopise. „Lana, chcem, aby ste to brali ako katarziu, liečebný proces, spôsob, akým ste zo seba vypustili všetku nahromadenú zlosť.“

„Nepáči sa vám na tom nič? Nič tam nemôžem nechať?“

Kitty vzdychla. Ešte horšie, ako zlé správy prijímať, je ich oznamovať. „Dobre. Zabudnite na písanie pokračovania. Hodte túto knihu za hlavu a začnite odznova niečím novým. Začnite od začiatku. Vymyslite si hrdinu. Ste spisovateľka. Buďte kreatívna! Nájdite iskierku nádeje!“

Skúsila som to. Vo svojej hlave som hľadala iskierku nádeje. Bolo tam veľmi temno. Nebol tam ani len záblesk svetielka. Otvorila som oči a zúfalo som vyhlásila: „Netuším, skadiaľ by som ju mala vziať, keď tam nijaká nie je. Ani neviem, či ešte vôbec verím na lásku. Čo ak je to iba mýtus?“

Čakala som, že spanikári tak isto ako ja, no bola stále rovnako pokojná.

„Viete, musíme myslieť na vašich vydavateľov,“ povedala vlúdne. „Anthea sa domnieva, že *Zlomené srdce* nie je vhodná kniha pre okruh vašich čitateľov. To boli jej slová.“

Ach!

Nepýtajte sa ma, prečo som o tom predtým neuvažovala. Myslela som si, že vydavatelia moju knihu kúpia, aj keď v podstate chceli ľúbostný román. Dovtedy som si to neuvedomila.

Musím priznať, že Kitty ma pravidelne žiadala, aby som jej dala prečítať pokračovanie. A ukázala som jej ho? Kdeže! Dala som jej aspoň obsah? Nie!

Prečo nie? Nuž, nepochybovala som o tom, že sa jej bude páčiť: sen sa zmenil na nočnú moru. Bolo to skutočné. Úprimne som verila, že to Kitty dojme k slzám. Nečakala som, že bude deprimovaná.

Zahanbila som sa. O pokračovaniach románov je neslávne známe, že sa nepíšu ľahko. Kitty zopla mojich štyristo strán kvalitného papiera gumičkou a počkala, kým som to zväžila.

„Dobre,“ začala som. „Aké mám možnosti?“

„Buď začnete odznovu...“

„Alebo?“

„Vrátite zálohu.“

„Alebo?“ Zmocnila sa ma panika, lebo som úplne na mizine a vidina príjmu bola hlavný dôvod, prečo sa dnešok začal sľubne.

Kitty nadvihla obočie a pokrčila plecami. Nijaké ďalšie alebo už nebolo.

Spisovateľ musí byť jemnocitný, aby bol vnímavý a všetko, čo k tomu patrí, lenže musí mať aj hrošiu kožu, lebo v celých dejinách písaného slova nikdy nikto nenapísal niečo, čo by sa páčilo každému.

Odmietnutie človeka vyvedie z miery, aj keď sa to snaží brať s chladnou hlavou.

Pravda je, že spisovateľkou som rada. Hoci nemám rada samotné písanie, lebo je to drina, zvyšok – obedy, rozhovory, festivaly – je ozaj zábava a vrelo to odporúčam.

Porozhliadla som sa. Na policiach boli knihy so žiarivými obálkami. Štatisticky je pravdepodobné, že niektoré z nich musia byť zlé. Verte mi, vyšlo množstvo zlých kníh. Je depresívne, že tá moja je príliš zlá aj podľa týchto štandardov!

Predstavila som si, že začnem písať novú knihu. Správny žáner. Súčasný ľúbostný román.

Zdvihla som sa z nízkej stoličky a prešla som k sklenenému oknu, akoby som sa chystala vykročiť do prázdna, pričom by som to najradšej urobila. Pritisla som sa k okennej výplni a ďalej som sa nemohla pohnúť rovnako ako vo svojich myšlienkach. Na ulici stál muž a hľadel na budovu. Videla som

jeho tvár, plecia, nohy. Čo mohol vidieť on? Blondavú bábku v domčeku pre bábiky?

Vzplanula vo mne nádej – mohla by som písať o ňom! A vzápätí zhasla.

Kedysi som sa dívala na všetkých mužov so záujmom. Potom som spoznala Marka a prestala som sa zaujímať o iných mužov. Koniec.

Dychom som zarosila okno, a tak som ho chcela utrieť rukou, no Kitty zvolala: „Nerobte to! Je vyleštené!“ Pozrela sa na hodinky. „O jednej idem na obed.“

Spanikárila som, že už mám odísť. „Čo mám teraz robiť? Potrebujem peniaze. Som v mínuse. Musím platiť účty!“

Kitty sa rozžiarila. „Dobre! To je vaša motivácia! Konečne máme na čom stavať. Zatiaľ zabudnite na vracanie zálohy,“ vyhlásila povzbudivo. „Predĺžime vám termín. Vymyslíte nový príbeh a preberieme to. Zalúbia sa, všetko sa pokazí, ale dajú sa znovu dokopy a skončí sa to šťastne. Vymyslíte postavy, dialógy, emócie a dej môžeme pozliepať neskôr.“ Usmiala sa. „Dobre?“

Lahko sa dám ovplyvniť, a tak som prikývla. „Dobre.“

Kitty vstala a bolo zrejmé, že sme skončili.

„Rukopis vám vrátim,“ povedala. „Papier môžete recyklovať.“

Dala mi igelitku, aby som si ho v nej odniesla.

Keď som odišla z jej bytu, hlava sa mi točila ako po niekoľkých panákoch.

Moja kniha o tom, ako som dostala košom, mohla letieť do koša.

DRUHÁ KAPITOLA

Atribúty hrdinu

Cestou do Camden Townu som sa rozhodla, že sa vyhnem trhoviskám a turistom a zastavím sa v York & Albany na pohárik. Ak sa človek cíti ako opitý a vypije si, cíti sa menej opitý. Funguje to ako homeopatia. Napadlo mi však, že presne tam by mohla ísť Kitty na obed. Trochu ďalej pri Delancey Street je Edinboro Castle, kam by nikdy nevkrčila, preto som sa vybrala tam. Keď som s ťažkou igelitovou taškou v ruke vošla do krčmy, bola tam taká tma, že som mala pocit, akoby som na okamih oslepla.

Pohár vína som si vzala na slnečný dvor a sadla som si k prázdnemu stolu pod brezou, kde som mohla nerušene vymyslieť plán.

Vzápätí sa nado mnou zjavil tieň. „Je tu obsadené?“

„Áno,“ odvetila som automaticky. Zdvihla som hlavu a uvidela som muža v jasnooranžovej mikine a vo vyblednutých džínsoch. Mal strapaté tmavé vlasy, a hoci nebol oholený, mal úprimnú priateľskú tvár, rovné tmavé obočie a jasné sivé oči. Uvedomila som si, že sa so mnou „ťažko vychádza“, ako často hovorievali moji rodičia, a tak som sa rýchlo ospravedlnila. „Prepáčte, to bolo neslušné.“ Zrazu sa spoločnosť nezdala ako

zlý nápad, i keď to bola spoločnosť neznámeho človeka. „Nie je tu obsadené. Nech sa páči.“

„Ďakujem.“ Usmial sa, sadol si a na stôl pred sebou položil pohár piva.

Jeho úsmev pôsobil ako úsmev muža, ktorý má ľahký život, čo je dobrý základ pre priateľskú povahu. Ľudia s ľahkým životom očakávajú od druhých iba to najlepšie a bývajú veľkorysí a optimistickí – to som si nevygooglila ani nikde nenaštudovala, len si to myslím na základe svojich skúseností.

Na druhej strane, čítala som, že optimistickí ľudia umierajú mladší, lebo keď sú chorí, sú si istí, že to nie je nič vážne. V mojom okolí však optimistickí ľudia húfne neumierali, takže to asi nebude až taká nevýhoda.

Uvažovala som o týchto faktoch v súvislosti s ním, pričom neskôr som zistila, že som bola vedľa. Slnko vykuklo spoza krčmy, zasvietilo cez môj pohár s vínom a vrhlo ligotavý odraz na drevený stôl. Zazvonil mobil.

Obaja sme sa strhli a prehľadávali sme si vrecká. Bol to jeho telefón, nie môj.

„Jack Buchanan,“ predstavil sa. A potom sa zamračil. „Čože?“

V jeho hlase som začula sklamanie.

Chvíľku počúval a potom odvetil: „Nechápem. Nožnice na vyšívanie? To sú aké? Aké sú veľké? Nuž, dobre, takže ho uhryzla. Lenže čo jej urobil on? Áno, dobre, ako silno ho mohla uhryznúť? Veď ani nemá všetky zuby,“ vysvetľoval s narastajúcim rozhorčením. „Nechápem, prečo by mala byť zraniteľná preto, lebo ho uhryzla. Ten vedúci je zraniteľný. Prečo nestrčíte do domova jeho?“ Počúval o čosi dlhšie a napokon zachmúrene povedal: „V utorok. O druhej.“ Zložil a pokrútil hlavou. Šťastie z neho vyprchalo a náhle vyzeral vyčerpane a ustarostene.